

MAGGIE STIEFVATER FRĂȚIA CORBILOR

Traducere din limba engleză
DAN DOBOȘ

MAGGIE STIEFVATER este prezentă pe lista de bestselleruri *New York Times* cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* și *Sinner*. Este de asemenea autoarea romanului *Scorpio Races*, premiat de American Library Association. *Frăția corbilor*, primul roman din seria omonimă, a fost cea mai bună carte a anului pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele trei au fost la rândul lor remarcate. *All the Crooked Saints*, în pregătire la Editura Nemira, este cea mai recentă carte a sa. Maggie Stiefvater, care este și muzician, locuiește în Virginia, împreună cu soțul și cei doi copii. O puteți vizita online la maggiestiefvater.com.

NEMIRA

1

În curtea bisericii era frig chiar și înainte să apară morții.

În fiecare an, Blue și mama ei, Maura, veneau în același loc și mereu era răcoare. Anul acesta însă, fără mama ei lângă ea, vremea părea și mai rece.

Era 24 aprilie, ajunul sărbătorii Sfântului Marcu. Pentru cei mai mulți dintre oameni, sărbătoarea asta trecea neobservată. Nu se dădea liber de la școală. Nu se schimbau daruri. Nu erau festivaluri și nici costumații speciale. De Sfântul Marcu nu se făceau reduceri, iar în rafturile din magazine nu existau felicitări speciale, la fel cum televiziunile nu aveau programe care să se fi difuzat doar în ziua aceea. Nimeni nu marca 25 aprilie în calendar. De fapt, cei mai mulți dintre cei vii nici nu știau că Sfântul Marcu are o zi a lui.

Cei morți își aduceau însă aminte.

În timp ce Blue stătea tremurând pe zidul de piatră, se gândea că măcar de data asta nu ploua. Era singura consolare.

În fiecare ajun al zilei Sfântului Marcu, Maura și Blue veneau cu mașina în acest loc. Era o biserică izolată, atât de veche încât i se uitase și numele. Ruina era pitulată între dealurile acoperite cu păduri dese de lângă Henrietta, cu

câteva mile bune însă înainte să ajungi cu adevărat în munți. Nu mai rămăseseră decât zidurile exterioare; acoperișul și podelele se prăbușiseră de mult înăuntru. Ceea ce nu putrezise era ascuns sub iedera rapace și sub buruienile care miroseau a rânced. Biserica era înconjurată de un zid de piatră întrerupt doar de o poartă îngustă, prin care se puteau strecura doar un sicriu și cei care îl purtau. Cărarea, care părea imună la atacul buruienilor și se încăpățâna să trăiască, ducea către vechea ușă a bisericii.

– Ah! șuieră Neeve care era plinuță, dar ciudat de elegantă așa cum stătea pe zid lângă Blue.

Fata era din nou uimită, la fel ca prima dată când o văzuse pe mătușa ei, de data asta de mâinile ciudat de drăguțe ale femeii. Încheieturile grăsuțe se terminau cu niște palme moi, ca de copil, cu degete lungi și unghii ovale.

– Ah! murmură Neeve din nou. Aceasta este noaptea.

O spusese însă cam așa: „Aceasta este *noaptea*“, iar în momentul acela Blue simți cum i se încrețește pielea. Stătuse de veghe împreună cu mama ei în ultimii zece ani în ajunul zilei Sfântului Marcu, dar seara aceea părea diferită.

Aceasta avea să fie *noaptea*.

Anul acesta, pentru prima dată și din motive pe care Blue nu le înțelesese, Maura o trimisese pe Neeve să stea de veghe la biserică în locul ei. Ca de obicei, o întrebase și pe Blue dacă vrea să meargă, doar că nu fusese tocmai o întrebare. Fata mersese întotdeauna, avea să meargă și acum. Oricum, nu era ca și cum și-ar fi făcut alte planuri pentru ajunul zilei Sfântului Marcu. Dar trebuia să fie rugată. Maura considerase încă dinainte să se nască Blue că era de-a dreptul barbar să ordoni copiilor să facă lucruri, așa că aceasta crescuse înconjurată de asemenea semne de întrebare cu caracter imperativ.

Blue își deschise și-și închise pumnii înghețați. Marginile mânușilor sale fără degete se destrămau; nu făcuse o treabă prea bună când le împletise anul trecut, dar acum aveau un farmec al lor, de zdrențe. Dacă n-ar fi fost atât de fudulă, Blue ar fi putut să poarte mănușile banale, dar funcționale pe care le primise de Crăciun. Avea însă mândria ei, așa că își luase vechile mănuși deșirate, de o mie de ori mai *cool*, deși nu țineau de frig și oricum nu era nimeni prin preajmă să le vadă. Cu excepția lui Neeve și a morților.

Zilele de aprilie din Henrietta erau deseori frumoase, calme, cu copaci care păreau să doarmă și gărgărițe înnebunite de dragoste, care se loveau cu zgomot de geamuri. Nu și în seara aceea. Părea că e iarnă.

Blue se uită la ceas. Câteva minute până la unsprezece. Vechile legende recomandau ca biserica să fie vegheată la miezul nopții, dar morții nu mai știau timpul, mai ales când luna nu era pe cer.

Spre deosebire de Blue, care nu era prea înzestrată cu răbdare, Neeve părea o statuie regală, cocoțată pe zidul vechi: brațele încrucișate, gleznelor puse una peste alta sub o fustă lungă de lână. Blue, ghemuită, mai scundă și mai slabă, părea un gargui neliniștit și chior. Nu era o noapte potrivită pentru ochii ei obișnuiți. Era o noapte pentru clarvăzători și telepați, pentru vrăjitori și mediumuri.

Cu alte cuvinte, pentru toți ceilalți din familia sa.

Neeve sparse brusc tăcerea:

– Auzi ceva? întrebă ea, cu ochii sticlind în întuneric.

– Nu, răspunse Blue, spunând adevărul.

Imediat, se gândi că mătușa ei auzise ceva și tocmai de aceea o întrebase.

Neeve avea căutătura aceea pe care o afișase în toate fotografiile de pe site, o expresie de epuizare deliberată, o privire nenaturală care persista cu câteva secunde mai mult decât i-ar fi convenit lui Blue. La câteva zile după sosirea lui Neeve, Blue devenise îndeajuns de speriată ca să-i pomească Maurei de felul în care o privea mătușa ei. Erau amândouă înghesuite în baie, fata pregătindu-se de școală, iar mama ei, de muncă.

Blue, încercând cu disperare să-și prindă toate șuvițele rebele ale părului său negru într-o singură coadă la spate, o întrebase:

- Chiar trebuie să se zgâiască în felul ăsta?

În duș, mama ei desena cu degetul modele pe ușile aburite. Se oprise și începuse să râdă, lăsând să se vadă o fâșie de piele prin liniile lungi pe care le trasase.

- O, dar asta e marca înregistrată a lui Neeve!

Blue și-a zis că existau și lucruri mai interesante pentru care merita să fii recunoscut.

În curtea bisericii, Neeve spuse enigmatic:

- Sunt multe de auzit.

Dar tocmai asta era. Nu se auzea mare lucru. Vara, dealurile erau animate de zumzăitul insectelor, de fluieratul mierlelor, de țipetele corbilor speriați de mașini. În seara aceea era însă mult prea răcoare ca toate acestea să se fi trezit la viață.

- Eu nu aud chestii din astea, ca tine, îi zise Blue, puțin surprinsă că Neeve nu știa deja lucrul ăsta.

În familia ei, în care toți aveau talente de clarvăzător, ea era o excepție, un outsider la conversația vibrantă pe care mama, mătușile și verișoarele ei o purtau cu o lume ascunsă pentru cei mai mulți dintre muritori. Singurul lucru special în legătură cu ea era ceva ce nu avea cum să experimenteze.

- Eu aud lucrurile ca la telefon. Pur și simplu le rostesc apoi cu voce tare ca să le perceapă și restul lumii.

Neeve continua s-o fixeze cu privirea.

- Deci de aceea a fost Maura atât de dornică să mă însoțești. Te pune să asști și când ghicește?

Pe Blue o trecu un fior. Cei mai mulți dintre clienții care intrau pe Fox Way 300 erau femei disperate care își doreau ca Maura să vadă bani și iubire în viitorul lor apropiat. Ideea de a fi prizonieră într-o casă în care toată ziua se întâmpla numai asta era chinuitoare. Blue știa că era probabil foarte tentant pentru mama ei să-i ceară să asiste și ea, ceea ce i-ar fi amplificat puterile minții. Când era mai mică, nu apreciasse niciodată faptul că mama ei ezita să o cheme atunci când ghicea în cărți, dar acum, că înțelegea măsura în care prezența ei amplifică talentele celorlalți, era impresionată de puterea de abținere a Maurei.

- Doar dacă e ceva foarte important, răspunse ea.

Căutătura lui Neeve trecuse dincolo de linia subțire dintre disconfort și groază.

- E ceva de care ar trebui să fii mândră, știi? zise ea. Capacitatea de a amplifica puterile mediumice ale cuiva e un lucru rar, care trebuie apreciat.

- Iaca fâs! făcu Blue, dar nu cu răutate.

Dorise să fie simpatică. Avusese timp șaisprezece ani să se obișnuiască cu ideea că nu era chiar străină de supranatural. Și nici nu voia s-o lase pe Neeve să creadă că trece printr-o criză de identitate din cauza asta. Trase de un fir desprins din mănuașă.

- În plus, mai e o mulțime de timp în care să-ți dezvolți propriile talente intuitive, adăugă Neeve.

Privirea ei părea flămândă.

Blue nu-i răspunse. Nu era deloc interesată să prezică viitorul altor oameni. Își dorea în schimb să plece și să-și împlinească pe al ei.

Într-un târziu, Neeve coborî ochii. Trasând cu degetul o dâră prin praful depus pe zidul de piatră, îi zise:

– În drum spre voi am trecut pe lângă o școală. Aglionby Academy. Acolo înveți?

Blue făcu ochii mari, amuzată. Bineînțeles că Neeve, o străină, nu avea de unde ști. Cu toate astea, ar fi putut să-și dea seama după clădirea masivă din piatră și după parcarea plină de mașini care vorbeau germana că nu era genul de școală pe care ei să și-o poată permite.

– E un liceu doar pentru băieți, pentru fiii de politicieni, de baroni ai petrolului și pentru – Blue se strădui să se gândească cine altcineva ar putea fi îndeajuns de bogat ca să-și poată trimite copiii la Aglionby – fiii amantelor care trăiesc din bani furați.

Neeve ridică o sprânceană fără să privească în sus.

– Nu, serios, sunt îngrozitori, spuse Blue.

Aprilie era un moment nefericit în privința băieților de la Aglionby; fiindcă se mai încălzea, începeau să apară decapotabilele cu băieți îmbrăcați în șorturi atât de jerpelite, încât doar cei mai bogați îndrăzneau să se afișeze cu ele. În timpul săptămânii purtau uniforma de la Aglionby: pantaloni kaki și pulover cu anchior, cu corbul drept emblemă. Era ușor să-i identifiți. Erau băieții din Frăția Corbilor. Băieții Corbi.

Blue continuă:

– Se cred mai buni decât noi și se așteaptă să ne dăm peste cap pentru ei, se îmbată criță în fiecare weekend și murdăresc cu spray-uri cu vopsea semnul de ieșire din Henrietta.

Academia Aglionby era principalul motiv pentru care Blue își fixase două reguli: unu, stai departe de băieți pentru că aduc neazuri; doi, stai departe de băieții de la Aglionby pentru că sunt niște nenorociți.

– Pari o tânără foarte sensibilă, îi spuse Neeve, ceea ce o enervă pe Blue care știa deja că e o tânără foarte sensibilă.

Când aveai atât de puțini bani ca familia Sargent, sensibilitatea ți se inocula de mic, în toate privințele.

În peisajul scăldat de lumina lunii aproape pline, Blue zări ceea ce desenase Neeve în praf.

– Ce e aia? Și mama a desenat-o.

– Serios? Întrebă la rândul ei Neeve.

Studiară împreună modelul. Erau trei linii curbe care se intersectau, formând un fel de triunghi.

– Ți-a spus ce este?

– L-a desenat pe ușa dușului. N-am întrebat.

– Eu l-am visat, a zis Neeve impasibilă, care îi transmise lui Blue un fior ciudat și neplăcut pe ceafă. Am vrut să văd cum arată în realitate.

Își trecu palma peste model și apoi ridică brusc mâna frumoasă. Îi zise:

– Cred că vin.

Acesta era motivul pentru care Blue și Neeve se aflau acolo. În fiecare an, Maura stătea pe zid cu genunchii aduși până la bărbie, privind în gol și recitându-i lui Blue o listă de nume. Pentru fată, curtea bisericii rămânea pustie, dar pentru mama ei era plină de morți. Nu de cadavre adevărate, ci de spiritele celor care aveau să moară în următoarele douăsprezece luni. Pentru Blue fusese întotdeauna de parcă ar fi ascultat doar o jumătate de conversație. Uneori mama ei recunoștea spiritele, dar de multe ori trebuia să se aplece

ca să le întrebe cum se numesc. Maura îi explicase odată lui Blue că dacă ea n-ar fi fost acolo, nu i-ar fi putut convinge să-i răspundă – morții nu puteau să o vadă pe Maura fără prezența lui Blue.

Fetei îi plăcea să simtă că e nevoie de ea în mod special, dar uneori și-ar fi dorit ca „e nevoie“ să nu fie atât de apropiat ca sens cu „a fi folositor“.

Veghea de pe zidul vechii biserici era foarte importantă pentru unul dintre cele neobișnuite servicii oferite de Maura. Atâta vreme cât clientul era din zonă, ea garanta că-l va putea anunța dacă el însuși sau cineva din localitate avea să moară în următoarele douăsprezece luni. Cine n-ar fi plătit pentru asta? Ei bine, răspunsul adevărat era: aproape toată lumea, fiindcă majoritatea oamenilor nu credeau în clarvăzători.

– Poți vedea ceva? a întrebat Blue.

Fata își frecă degetele amorțite, înainte să înșface un carnetel și un pix, pe care le pregătise pe zid.

Neeve era nemișcată.

– Ceva tocmai mi-a atins părul.

Blue simți un fior pe brațe.

– Unul dintre ei?

Neeve îi răspunse cu o voce hârâită:

– Viitorii morți trebuie să urmeze drumul pe care îl va face cadavrul, prin poartă și apoi pe cărare. Acesta este probabil un alt fel de... spirit, adus aici de energia ta. Nu mi-am dat seama până acum ce efect poți să ai.

Maura nu pomenise niciodată de *alți* morți atrași de Blue. Probabil nu dorise să o sperie. Sau poate pur și simplu nu-i văzuse, poate că era la fel de oarbă față de aceste spirite pe cât era și Blue.

Deodată, fata deveni conștientă de vântul ușor care-i atingea fața și înfoia părul creț al lui Neeve. Spiritele obișnuite, invizibile, ale oamenilor care nu muriseră deocamdată erau un lucru; fantomele care puteau să se abată dincolo de cărare erau însă cu totul altceva.

– Aceștia sunt... începu Blue.

– Cine ești? Robert Neuhmann, o întrerupse Neeve. Cum te cheamă? Ruth Vert. Cum te numești? Frances Powell.

Scriind repede ca să recupereze, Blue transcrise numele cu caractere fonetice, așa cum i le ceruse Neeve. Din când în când, își ridica privirea spre cărare, încercând să vadă... ceva. Dar ca de obicei, ochii ei nu percepeau decât bălăriile, siluetele stejarilor din depărtare și gura neagră a bisericii prin care se scurgeau spiritele invizibile.

Nu era nimic de auzit, nu era nimic de văzut. Nicio dovadă că morții sunt acolo, cu excepția numelor scrise pe carnetul din mâna ei.

Poate că Neeve avea dreptate. Era posibil ca Blue să treacă printr-o mică criză de identitate. Uneori îi părea puțin nedrept ca magia și puterile cu care fusese înzestrată familia ei să-i fie transmise doar sub formă de hârțogăraie.

Cel puțin pot să particip și eu, gândi Blue cu tristețe, deși se simțea aidoma unui câine care ajută un orb. Își ținea carnetelul aproape de față, foarte-foarte aproape ca să poată citi pe întuneric. Lista era ca un pomelnic de prenume la modă în anii '70 și '80: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Și numele de familie erau destul de răspândite. Valea era dominată de câteva familii vechi, unele numeroase, altele puternice.

Dincolo de gândurile lui Blue, tonul lui Neeve devenise mai hotărât.

– Cum te numești? întrebă ea. *Scuză-mă*. Cum te numești?

Expresia de consternare părea cumva nepotrivită pe fața ei. Din obișnuință, Blue îi urmări privirea lui Neeve spre centrul curții.

Și acolo văzu pe cineva.

Inima lui Blue bubuia mai-mai să-i sară din piept. În pofida acestui lucru, el era încă acolo, acolo unde n-ar fi trebuit să fie nimic, se vedea cu claritate o persoană.

- Îl văd! zise Blue. Neeve, *îl văd!*

Blue își imaginase întotdeauna procesiunea ca fiind un fel de marș ordonat, dar spiritul ăsta rătăcea, șovăitor. Era un tânăr cu pantaloni largi și pulover, cu părul ciufulit. Nu era foarte transparent, dar nici nu era acolo cu adevărat. Silueta sa era neclară, ca apa murdară, iar trăsăturile chipului nu puteau fi deslușite. Cu excepția tinereții, nimic din înfățișarea lui nu îi dădea vreo idee despre cine ar fi putut fi.

Era atât de tânăr - asta era cea mai grea parte cu care trebuia să se obișnuiască.

În timp ce Blue îl privea, băiatul se opri și-și puse degetele pe o parte a nasului și la tâmplă. Era un gest care îl arăta *atât de viu*, încât lui Blue i se făcu rău. Pe urmă, se împiedică, de parcă ar fi fost împins din spate.

- Află care-i este numele, îi șuieră Neeve, mie nu vrea să-mi răspundă, iar eu trebuie să mă ocup de ceilalți.

- Eu? întrebă Blue, sărind însă imediat de pe zid.

Inima i se zbătea încă în piept. Îl întrebă, cu sentimentul că e ridicolă.

- Cum te numești?

Băiatul nu păru să o perceapă în niciun fel. Fără vreun tresărit care să indice că ar fi auzit-o, începu să se miște din nou, încet și dezlânat, către ușa bisericii.

Oare așa ne îndreptăm spre moarte? se întrebă Blue. *Ne stingem în felul ăsta, împleticindu-ne în loc să avem parte de un final în care să fim noi înșine?*

În timp ce Neeve începu să-i întrebe din nou pe ceilalți, Blue se apropie de rătăcitor.

- Cine ești? întrebă ea, păstrând o distanță sigură.

Băiatul își apucă fruntea cu mâinile. Silueta lui nu avea deloc contur, vedea asta acum, iar fața îi era total lipsită de trăsături. Nu exista nimic, dar chiar nimic, care să-l facă să aibă formă umană, dar cu toate astea ea vedea un băiat. Ceva îi șoptea în minte ce era, deși ochii se încăpățâneau să nu vadă același lucru.

Nu era deloc emoționată la vederea lui, așa cum crezuse că va fi. Tot ce își putea repeta în minte era: *într-un an va fi mort*. Cum rezista oare Maura?

Blue se strecură mai aproape. Putea să-l atingă acum că el mai înaintase puțin, dar chiar și așa băiatul nu dădea vreun semn că ar vedea-o.

Distanța dintre ei micșorându-se, mâinile îi erau înghețate. La fel și inima. Spiritele invizibile, care nu mai aveau energia lor, o sorbeau pe a ei făcându-i pielea de găină.

Tânărul stătea acum în pragul bisericii, iar Blue își dădu seama, fără să știe cum, că, dacă el va păși înăuntru, avea să irosească ultima șansă de a afla cum îl cheamă.

- Te rog, zise Blue mai încet decât înainte.

Întinse mâna și atinse marginea puloverului care nu era de fapt acolo. Frigul începu să curgă prin ea precum moartea. Încercă să se liniștească, gândindu-se la ceea ce o învățaseră ai ei încă de mică: spiritele își extrag energia din ceea ce le înconjoară. Tot ceea ce simțea era încercarea lui de a rămâne vizibil.